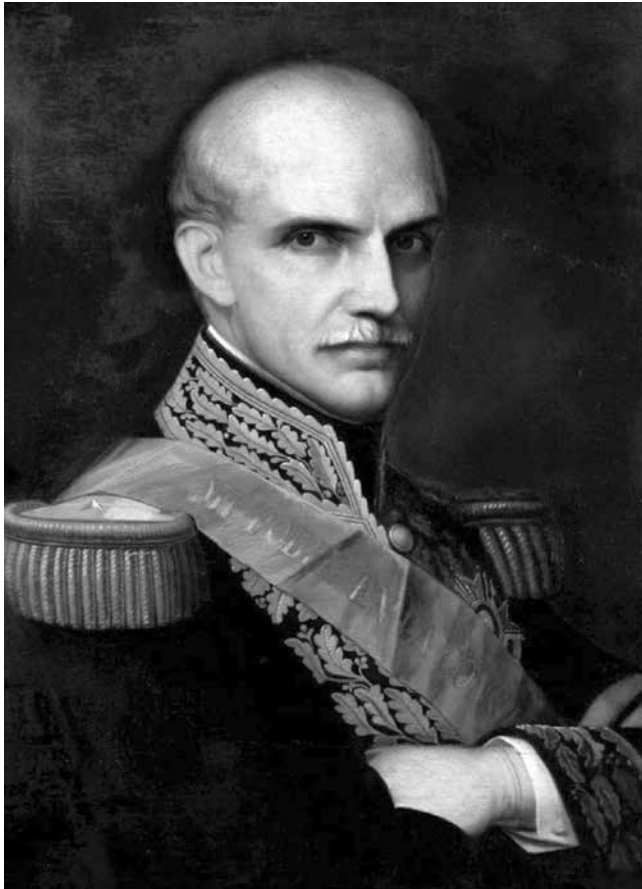

Korunk pártfogója

„Hajh, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
S elsújtád villámidat
Dörgő fellegedben”
(Kölcsey Ferenc: Himnusz)

Gabriel Garcia Moreno

Mariana nővér, Quito lilioma

Bűnei miatt nehéz időszakot élt át Ecuador népe, főként Quito, a fővárosa. Földrengésben vagy kétezren pusztultak el, tizenkét-tizennégyezer embert a járványok, kanyaró, diftéria, pestis vitt el, és nyolcvan év szünet után nagy kitöréssel fenyegetett a Pichincha vulkán. 1645-öt írtak, mikor Alonso de Rojas atya, a jezsuita templom lelkipásztora prédikációjában felajánlotta életét. Hadd haljon meg – arra kérte Istent –, de áldozata által meneküljenek meg az emberek. Ekkor felállt egy fiatal leány, és kijelentette a következőket: Rojas atya jó pap, nagy szükség van rá, nem

halhat meg. Áldozatként helyette a saját életét ajánlja – mivel arra a városnak kisebb a szüksége, mint az atyáéra – az országért, a honfitársaiért, az egyházért. Felajánlja azért, hogy szűnjön meg a várost ért megérdemelt katasztrófák sora.

Isten elfogadta áldozatát. Hamarosan súlyosan megbetegedett. Szervedései idején, két hónappal halála előtt megszűntek a földrengések. Miért? Mert Isten elfogadta a bűnbánatot és az imákat is, melyekkel belátva bűneit és azt, hogy milyen nagy áldozatot vállalt ez a fiatal lány, az egész város a gyógyulásáért könyörgött. De a

Gondviselés erről másként határozott. 1645. május 26-án, közvetlenül azután, hogy meghalt, Hernando de la Cruz extatikus állapotban, örömmel jelentette be: „Van egy új ügyvédünk a mennyben, mert Mariana már ott van.” Útmutatást is adott a temetés rendezéséhez. „Ne tedd gyásszá! Ne öltöztessétek feketébe a házat. Ez örömnapp, diadalának napja. Éppen ezért bíborral díszítsétek a szobákat! A koporsó is bíborszínű legyen.”

A temetésen Alonso de Rojas atya prédikált. Beszédében bizonyosságot tett a szentségéről, bizonyította, hogy Isten elfogadta az áldozatot a város bűneiért. Mint nemzeti hősnőjüket mutatta be. Sokan hangosan zokogtak, de minden jelenlévő sírt. Isten csodával pecsételte meg akarátát. Egy lilium nőtt ki a földből, mely véres volt, mint ahogyan a lány testi kínjai átvérezték a ruháját. Ezért kapta a Quito liliuma nevet. Kanonizálási eljárása már 25 évvel halála után megkezdődött. A dokumentációt a város híres tudósai és jeles személyiségei készítették. Édesanyja nyilatkozata is megerősítést nyert, hogy gyermeke születését különleges égi jelenség is kísérte. Mégis halála után 314 év telt el addig, amíg XII. Piusz pápa szentté avatta. Ekkora hatalma van a gonoszoknak, hogy rémregénybe illő események sorozatával több mint három évszázadon át akadályokat tudott gördíteni? Vagy mindezt végiggondolva sokkal inkább be kell látnunk: „Még az ördög is – Isten ördöge” – Luther Márton megfogalmazásának igazságát.

Hogy engedhetted ezt, Uram? Kérdezhették többször is az akkori illetékesek, amikor szinte minden alkalommal, amikor Rómában képviselték az ügyét, tragikus események történtek. Nem csak haláleset, de például volt hajótörés, kalóztámadás, vulkánkitörés és még sok más hátborzongató esemény, ami nem riasztotta el, meghátrálásra sem kényszerítette azokat, akik hittek életszentségében. Századokon átívelő volt a tisztelete, és mindig voltak, akik fáradoztak ol-tárra emeléséért.

Gabriel Garcia Moreno (1821. december 24. – 1875. augusztus 6.) Quito megmentőjének nevezte. A politikus kétszer volt Ecuador elnöke. Háromszor választották meg. Mélyen hívő, aki – bár X. Piusz kora előtt ez ritka volt – minden vasárnap a szentségekhez járult. Naponta

imádkozta a rózsafüzért. Teológiát tanult, mielőtt jogi végzettséget szerzett. A világon az egyetlen olyan hatalommal bíró személy volt, aki tiltakozott a pápai állam megszüntetése miatt. Szoros kapcsolatot tartott a Szentszékkal és IX. Piusz pápával, aki 1846–1878 között ült Szent Péter trónján, és ő vezette be a szeplőtelen fogantatás ünnepét – december 8. –, miután kihirdette a szeplőtelen fogantatás dogmáját.

Moreno konzervatív kormányzóként közel anarchiába sülyesztett állapotból vezette ki a liberálisoktól átvett országot. Elnöksége idején az oktatást és a felsőoktatást a legmagasabb szintre emelte Latin-Amerikában. Felvirágoztatta a gazdasági életet. Harcolt a korrupció ellen. Munkásságát meghatározta az abban való biztos tudat, hogy erős csak a katolikus hitre épített állam lehet. Ezért tette államvallássá a katolikust. Ezért tett meg mindent, harcolva a liberálisokkal. Ehhez kérve a Fennvaló segítségét ajánlotta fel az országot Jézus Szent Szívének. De ez már sok volt a liberális és a német szabadkőműves ellenfeleinek. Eldöntötték, meg kell halnia. Tulajdonképpen tudta vagy sejtette ezt. Jóakarói figyelmeztették is. De maga is kimondta egyszer, hogy: „Az Isten és az egyház ellenségei megölhetnek, de Isten nem hal meg.” Nem sokkal halála előtt, mintegy felkészülésként, levélben kérte IX. Piusz áldását és imáit. „Dios no muere” – írta saját vérével megnedvesített ujjával a porba. Az ő boldoggá avatásának kezdeményezése is csaknem száz évet várakozott, míg 1939-ben elkezdődött, és mára sem fejeződött be.

De nem állt meg ez alatt az idő alatt sem, amiért olyan sokat tett, az áldozatvállaló ifjú szűz tiszteletének erősítése, terjesztése. A nemzet hősnője nevet kapta halála háromszázadik évfordulóján Ecuadorban, és így hivatalosan is egy nagy nemzet nemzeti büszkesége lett Quito liliuma. Gyakori-e az ilyen vagy ehhez hasonló? Az, amikor egy kormány felismeri és elismeri, milyen szent, magasztos az az élet és annak megkoronázásaként kizárólag a szeretet tüzében égve vállalt halál, az élet odaadása a testvérekért. Azután 1950. július 9-én végre felvirradt a nap, melyen a Szent Péter téren szentté avatta XII. Piusz pápa. Megfogalmazta, hogy ettől a szenttől minden ember megtanulhatja a keresztény erény hatalmas erejét, amely képes erősebbé tenni a

szellem érettségét, mint Quito napja, amely alatt Ecuador gazdag gyümölcse érik. Ismerje meg általa a világ az imába és az áldozatba rejtett energiákat. Nem szabad engedni azoknak a politikai indíttatásoknak, melyek a keresztény értékeket veszélybe sodorják. Olyan keresztény oktatásra van szükség, amely a felnövekvő nemzedéket azoknak az erényeknek a gyakorlására neveli, amelyek naggyá tették a szentet. Mi is történt volna, ha Isten nem engedi meg, hogy sikerüljenek a gonosz praktikái? Nem sokkal inkább ez szolgálta, hogy a megszakítások, halogatások által a XX. században történjen a szentté avatás a Mindenható jósága és akarata szerint?

Másként kicsi a valószínűsége annak, hogy elérkezik az 1563–1635 között Quitóban élt spanyol misztikus apáca csodálatos és mégis kevésbé ismert életének a története abba a századba, mellyel közvetlen kapcsolatban állt, a huszadikba. Sőt a mi korunknak is szól a prófétálása. Mariana anya, Jézus, Torres y Berriochoa gyakori kapcsolata a mennyei lényekkel és természetfeletti szenvedései olyan ellentétben állnak a hitetlen század útjaival, és magukban is olyan rendkívüliek, hogy amennyiben nem lennének a hitelesítő adatok, csupán egy termékeny, élénk agyszüleménynek lenne mindez tekinthető, mint mese vagy kitaláció. Bőven megvannak a hitelesítő dokumentumok. Hiszem, hogy XII. Piusz valamennyit ismerte. Az 1876. március 2-án született Eugenio Pacelli, a magyarok nagy barátja, nemcsak látta, mi is történt addig a század első felében, de valószínű szomorúan „láthatta” ez az elhivatott ember azt is, hogy mi jöhet még, mint ahogyan jött is még életében, mint ahogyan jött is 1958. október 9-én bekövetkezett halála után, és jön is, ki tudja, meddig még, korunkban, sőt korunkon túl is...

Alapdokumentumként említhető, hogy Mariana anya életéről írásbeli beszámolót készített felettesei utasítására, az írást Pedro de Oviedo, Quito tizedik püspöke hagyta jóvá, aki ismerte és irányította őt. Összegyűjtötték az életében készült feljegyzéseit, szerzetestársnői életrajzát és a velük kapcsolatban álló ferences atyákét is. Az ezek alapján készült összeállítás valóban hihetetlennek tűnő. Olyan, mintha a Történelem Ura fellebbentené egy pillanatra a fátylat, hogy bepillantást engedjen munkálkodásába. Megcsodál-

ható legyen, hogy hogyan tevékenykedik a szötes túloldalán. Hogyan vezeti az évszázadokon átfutó, az évszázadokat folyamatosságukban összetartó aranyszálakat, amelyek valójában acélhuzalok, tartókábelei a világnak. Belátható, hogy „Istennél egy perc annyi, mint ezer év”. Emeljünk ki fél évszázadnyit! Vessük csodálkozó és leginkább csodáló tekintetünket az utóbbi fél évszázad egy összefüggő eseménysorára meg egy kicsivel messzebbre, előre is, és próbáljunk elgondolkodni a még be nem látható, nem túl biztató jövőről.

Kezdjük ott, hogy egy napon, 1582-ben egy fiatal apáca imádkozott az Oltáriszentség előtt a quitói kolostorban. Hirtelen rettenetes hangot hallott, és azt látta, hogy olyan sötétségbe borult a templom, mintha füst borítaná el. Csak a főoltár fénylett, mintha azt a nap ragyogná be. A tabernákulum ajtaja kinyílt, és kilépett belőle életnagyságban, keresztre szögezetten a haldokló Jézus. Szűz Mária, Szent János evangélista és Szent Mária Magdolna álltak mellette.

„Ez a büntetés a huszadik századnak szól” – hallotta a hangot. Majd három kardot látott, melyeken feliratok voltak, az Úr feje fölött függeni. Az első: „Az eretnokséget fogom büntetni.” A második: „Büntetem az istenkáromlást.” A harmadikon pedig: „Büntetni fogom a tisztátalanságot.”

Szűz Mária megkérdezte tőle: „Lányom, akard-e feláldozni magadat azokért az emberekért?”

„Kész vagyok rá!” – felelte az apáca. Abban a pillanatban a három kard a szívébe fúródott.

53 évet élt még ezután. Jöttek sorra az önként vállalt szenvedések, melyekre a szeplőtelen fogantatás kérdésére fiatalon igent mondott, hogy engeszteljen az Istentől elbitangolt XX. századi emberek bűneiért. De látta előre a XIX. századi Morenót, ahogyan megkapja a mártírság kegyelmét. Ahogyan a kolostor előtt éri a halálos támadás, és ahogyan a már beszélni nem tudó haldoklót beviszik a Szeplőtelen Fogantatás templomába, és ott az atya az örök útra való szentségben részesíti.

Mariana de Jesus Parades szentté avatásán XII. Piusz összefoglalta a XX. század betegségét, és rávilágított a gyógyulás lehetőségére. Példaképp és közbenjáróként kora és korunk

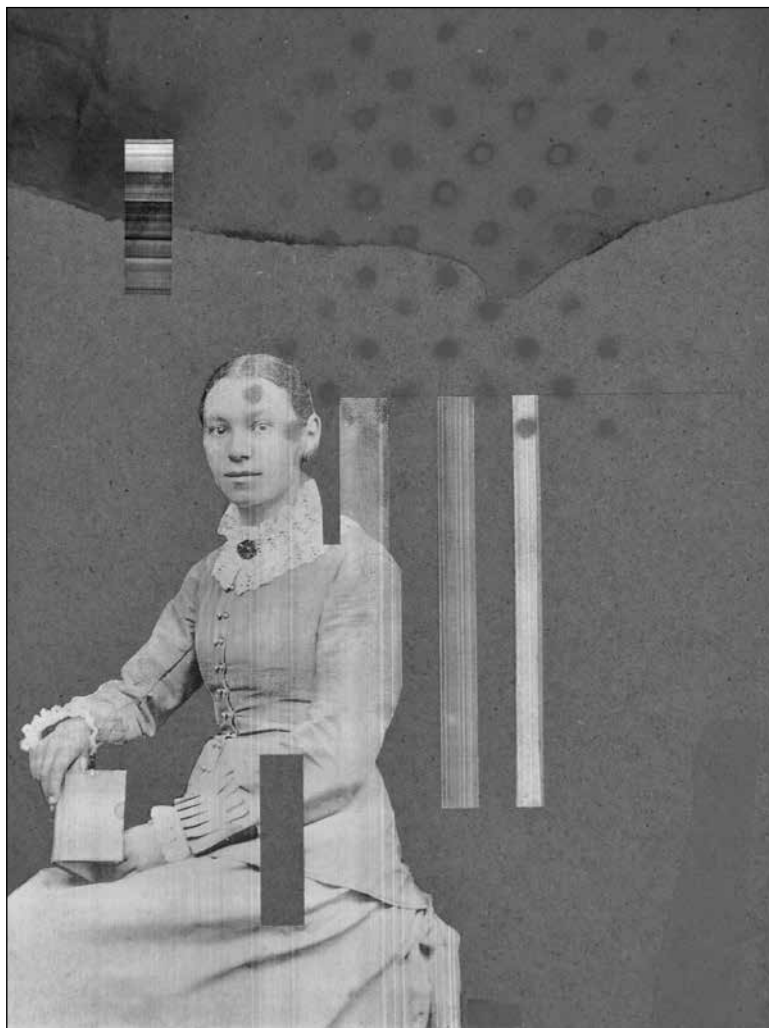
pártfogójául adta nekünk Mariana de Jesus Parades. Őt, aki nem volt sem rendalapító, sem a történelemben kiemelkedő személyiség, sem királynő, sem az egyház jogaiért harcoló bajnok, a jótékonyág kiemelkedő apostola, és sorolható, hogy mi minden ezekhez hasonló nem volt, amiért a szentség glóriáját adja az egyház. De mint egy szimfóniának az utolsó tételében, valamennyi téma jellegzetessége összeállt életében mindezeknek a jellegzetességéből, és így alakult ki a lélek csodálatos harmóniája.

Anno bűnei miatt nehéz időket élt Ecuador. Bűnei miatt nehéz időket él a világ. Bűnei miatt nehéz időket él Európa. Bűneink miatt nehéz idő-

ket él édes hazánk. Nem tudjuk, meddig kell a különféle csapásoktól, természeti katasztrófáktól az egyház sötét éjszakájában szenvedni, míg jön a helyreállítás, a helyreállítás. Quito liliomának szentté avatása arra hívja fel figyelmünket, hogy mindaddig, míg nem lesznek olyan lelkek, akik otthonaikban csendben követik őt imádságos étellel, és utánozzák az áldozatvállalásban.

Talán elgondolkodtatón „érdekes”, hogy Ecuador hőséneke ünnepén, május 26-án volt ebben az évben az Európai Unió parlamenti választása. Véletlenül esett erre a napra? Vagy lássunk ebben kicsit többet?

Quito lilioma, imádkozz értünk!

Teadélután